

Évközi V. vasárnap – 2010. február 7. – C év

Mutatványosok érkeztek egy városba. Volt közöttük egy rendkívül ügyes kötélátúzó. A városháza tornya és a templomtorony között, szédítő magasságban függesztette ki kötelét. Egy rúddal a kezében nagy biztonsággal járt-kelt a hosszú kötélén, messze-messze az emberek feje fölött. Nagy tömeg verődött össze. Égre emelt szemekkel, szájtátva bámulták. Még mekkora volt a csodálkozásuk, amikor a kötélátúzó egy nagy talicska homokot tolt át a kötélén, egyik kiindulóponttól a másikig. Éljeneztek, lelkesen kiabáltak. A mutatványos lekiáltott hozzájuk: „Elhiszitek-e, hogy egy emberrel is meg tudom csinálni, egy embert is át tudok tolni a talicskában?” „Igen, igen!” - hangzott az egyhangú üvöltés alulról. „Akkor ki vállalkozik rá? Ki mer beleülni a talicskába?” – kérdezte a kötélátúzó. Hosszú, mély hallgatás volt a válasz. Az emberek lehajtották a fejüket, majd a tömeg lassan oszlani kezdett.

Milyen sokan hallgathatták Jézust is a galileai tenger partján, ha kénytelen volt a vízről, egy bárkából tanítani őket a tömeg tolongása miatt. Milyen sokan láthatták a csodáit is, amelyeket isteni erejével tett. Milyen sokan helyeselhetek neki: „Mennyire igaza van, igen, így kellene működni a dolgoknak, ilyennek kellene lennie az embereknek!” De vajon hányan engedték Őt be a saját életükbe, hányan voltak hajlandók valamit tenni is azért, hogy Jézus tanítása megvalósuljon, hányan igyekeztek megváltoztatni az életüket az Ő szavára? Bizony, sokkal kevesebben! Simon Péter azonban ezek közé tartozik. Az ő bárkájából tanítja Jézus a népet, ő ül ott legközelebb a mesterhez, s nyitott szívvel hallgatja szavait. Bizonyára őt is megéri, fellelkesíti az evangélium. Amikor Jézus azt mondja neki: „Evezd a mélyre, és vedd ki a hálót halfogásra!” – akkor nem kezd el hangosan nevetni vagy méltatlankodni az ötlet képtelen voltán. Nem mondja, hogy azért ez mégiscsak az én mesterségem. Te egy ács vagy, vagy legföljebb egy jó tanító, de semmiképpen sem halász! Hogy is gondold, hogy miután egész éjszaka hiába fáradoztunk és semmit sem fogtunk, majd pont most, a nagy tömeg tolongása, kiabálása közepette fognak megjelenni a halak. Simon érzékelteti Jézussal, hogy szerinte nem sok remény van a sikeres halászatra, de nem tiltakozik. Annyira tiszteli, becsüli Jézust, hogy tétovázás nélkül mondja: „A Te szavadra kivetem a hálót.” És bekövetkezik, amire nem számított. Minden eddiginél nagyobb sikert ér el – amikor a legkevésbé várta.

Simon Péter a valódi hitről tesz itt tanúságot. Nem arról az úgynevezett hitről, ami kimerül abban, hogy olykor-olykor előfordulunk egy-egy vallási szertartáson, benézünk bizonyos ünnepekre, meghallgatunk egy-egy prédikációt, előadást, oktatást, esetleg még egyet is értünk az ott hallottakkal, de az életünknek ez egy nagyon kicsi, ritkán előforduló szegmense csupán.

Nem. Péternek a hite messze túlmutat ezen. Ő hajlandó a saját életének az eseményeit, döntéseit is Jézus akarata szerint formálni. Minden területen, ott is, ahol szakértőnek érzi magát, ahol úgymond egyedül is helyt tudna állni. Meg is tapasztalja, hogy Isten segítségével mehetnek jobban, teljesebben, boldogítóbban a dolgok ott is, ahol azt hitte, itt nincs szükség Istenre, itt

elboldogulok magam is. Ehhez képest hányan és hányan vannak – talán vagyunk – olyanok, akik az életünk legtöbb területére nem engedjük be Krisztust, vagy az Ő tanítását. Nem akarunk változtatni az életformánkon, úgy érezzük, ehhez aztán semmi köze sincs a hitnek, főként az egyháznak. „Miért akarnak beleszólni olyasmibe, mint a munka vagy szabadidő, párkapcsolat, családi élet vagy politika? Ezekhez a hétköznapi dolgokhoz mi értünk inkább, ehhez nem kérünk vallási tanácsokat! Ez megy anélkül is!” Hát megy! Úgy, ahogy látjuk. Jézus nem kivenni akarja a kezünkből ezeket a dolgokat, hanem segíteni akar, megáldani akarja, hogy valóban jobban menjen! Értünk, az egész életünkért jött közénk!

Péter, miután látja, hogy olyan hatalommal áll szemben, akinek a tudása és ereje minden területre kiterjed, miután látja, hogy ez a Jézus valóban ura az egész életének, térdre hull a csónakban, bűnösnek, tökéletlennek vallja magát ahhoz a nagysághoz képest, amellyel találkozik. Jézus pedig felemeli, s nagyobbá teszi korábbi önmagánál. Többet hoz ki az életéből, mint amit Péter valaha is remélt. Mi is ezt fogjuk tapasztalni, ha életünk minden területére beengedjük Istent, ha elfogadjuk, hogy szükségünk van Rá!